

RIDDERVERHAAL

Op een dag was er in het kasteel iets spannends aan de hand.
Iets héél spannends.

Er zat een spin in de torenkamer. (Niet zo'n hele grote gelukkig, maar toch.)

De bazin van het kasteel liet meteen alle ridders naar de ridderzaal komen.

Daar stonden ze, keurig op een rij.

'Ik wil dat de spin veilig naar buiten gebracht wordt,' zei de bazin. 'Welke dappere ridder durft dat te doen?'

De ridders schrokken vreselijk. Ze sloegen een hand voor hun mond en hun knieën begonnen te bibberen. 'O nee hoor,' zeiden sommigen. 'Dat durf ik absoluút niet.'

Maar er waren twee ridders die hun voeten stevig op de grond zetten. Ze haalden rustig adem en zeiden tegen zichzelf: 'Ik durf het best.'

Die twee dappere ridders staken voorzichtig hun hand op.

Ze kregen een schouderklopje van de bazin van het kasteel.

'Heel veel sterkte,' sprak ze met een trillende stem.

En daar gingen de ridders.

Ze slopen op hun tenen door het kasteel... door de lange gangen... door de grote zalen...

tot ze bij de torenkamer kwamen.

Daar deden ze een hand boven hun ogen en keken rond.

Ze keken goed... en ze keken nog beter...

en daar zagen ze de spin!

De twee ridders werden nu toch een beetje bang, dat begrijp je misschien wel.

Ze gaven elkaar een hand en liepen voorzichtig, voetje voor voetje, naar de spin.

De spin zei niks, maar de ridders wel.

'W-wil je m-misschien weggaan?' vroeg de ene ridder.

'D-daar is een raam,' wees de andere ridder. En hij zette het raam wagenwijd open.

Een hele tijd gebeurde er niets, daar in die torenkamer.

De spin keek naar de ridders en de ridders keken naar de spin.

En toen... toen kroop de spin langzaam naar het raam. Hij ging naar buiten en klom langs de muur naar beneden – want dat durven spinnen.

De twee ridders liepen voorzichtig naar het raam. En toen de spin ver genoeg weg was, zwaaiden ze hem na: 'Dag hoor!' riepen ze. 'Daag!!'

De ridders gingen terug naar de ridderzaal, waar de bazin van het kasteel en de andere ridders vol spanning zaten te wachten. Ze gaven een luid applaus toen de ridders levend en wel binnenkwamen.

De ridders maakten een diepe, diepe buiging, en de bazin gaf hen opnieuw een schouderklopje.

En ze leefden nog lang en gelukkig.

